

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Министерство на земеделието и храните
Център за оценка на риска
по хранителната верига

НАУЧНА ИНФОРМАЦИЯ

относно

АКТУАЛНО СЪСТОЯНИЕ НА СЕКТОР КОНЕВЪДСТВО В БЪЛГАРИЯ

I. Въведение

Еволюцията на коня е започнала преди около 65 млн. години, от общопризнатия прародител на най-ранните еднокопитни животни, съществувал през еоцена – *Eohippus*. Конете са били опитомени по-късно (преди около 6 000 години в евразийските степи) от всички останали животни, използвани в селското стопанство (Goodwin, 2007). През годините те са използвани като основно средство за транспорт, основен актив във войната, а по-късно дори и като един от ключовите елементи на цирковото забавление, стигайки до наши дни, като скъпо удоволствие. Но винаги притежанието на кон е показател за благосъстояние и социален статус.

Днес в световен мащаб се инвестират огромни финансови средства в конната индустрия. Интересът към конете доведе до нарастващ интерес към тяхното развъждане, отглеждане, трениране и изпитване на работоспособността им. Отглеждането на коне е с най-разнообразен характер – едни коне биват отглеждани за хоби, други за селскостопанска работа, трети за спорт или пък хипотерапия, но има и категория коне, които се отглеждат единствено за производство на месо. Развъждането на коне е в зависимост от целта на тяхното използване – например ако желаем кон за любителска езда, то тогава трябва да се стремим желаният от нас кон да бъде със спокоен темперамент и добър нрав и трябва да се насочим към избор на жребец и кобила от по-уравновесените породи. Развъдният процес в коневъдство е дълъг и сложен процес, за който са необходими десетилетия за достигане на желаните тип и качества от селекционера. Поради тази причина в света съществуват множество породи коне, една част от тях са с дългогодишна история, а други са „по-млади породи“. Едни от най-отдавна възникналите породи коне са Чистокръвни английски, Чистокръвна арабски и Ахал-Теке, като и до ден днешен е спорен редът на породообразуването им.

Спокойно можем да кажем, че коневъдството в България датира още от 681 г., когато хан Аспарух, идвайки на кон забива в земята знаме с конска опашка. От тогава до

□ Amber   □ Green   ☒ White

1618, гр. София, бул. „Цар Борис III“ № 136; тел. +359 2 427 30 56

<https://corhv.government.bg>, corhv@mzh.government.bg

Освобождението на България е трудно да бъдат предоставени материали и факти за конете по земите ни. След 1878 г. в България една от главните задачи на административните органи е била подобрене на селското стопанство, в това число и коневъдството. Тогавашните местни примитивни коне са били с нисък ръст и малка теглителна сила, и най-вече непригодни за нуждите на армията. Чрез изкупуване на по-качествените жребци от населението са създадени 18 жребцови депа (наричани още складове за жребци). По-късно, по примера на останалите европейски държави са създадени държавни конезаводи (съкр. кз) и жребцови депа.

Към Министерство на земеделието са създадени конезаводите „Кабиюк“, на 13 km от гр. Шумен и „Клементина“ в с. Победа, до гр. Плевен, към Министерство на войната – конезавод „Божурище“ в гр. Божурище. Били създадени и пет държавни жребцови депа – две, които да обслужват Северна България, към конезаводите „Кабиюк“ и „Клементина“, а за Южна България – три депа в ДЗС „Кая Бурун“ – Ямболско, в Стара Загора и Пловдив.

Във всеки конезавод са отглеждани по една или повече породи коне. В конезаводите „Кабиюк“ и „Божурище“ е създадена породата Източнобългарски кон. В конезавод „Клементина“ са създадени и отглеждани Дунавската и Плевенската породи коне. В кз „Кабиюк“ съществували Орловорисиста и ардено-першеронска секция, които били закрити през 1924 г.

След настъпване на социално-икономическите промени, след 9 септември 1944 г. се налагат структурни промени в коневъдството. Има необходимост от механизирани в селското стопанство, армията и транспорта. Поради първоначалния недостиг на машини в новосъздадените ТКЗС се отглеждат коне. Започва развъждането на тежковозни коне и се заражда идеята за създаване на български тежковозен кон, което налага създаването на племенно-заводски стада към ДЗС „Тутракан“, ДЗС „Русе“ и НИЖ „Костинброд“. По-късно стадото от Тутракан е преместено в с. Полско Косово до гр. Бяла. Военният конезавод в Божурище е закрит, а конете преместени в ДЗС „Стефан Караджа“ до гр. Балчик.

През 1951 г. към Институт по животновъдство „Костинброд“ е сформирано стадо от планински коне, с цел подобряването им. По-късно конете са преместени във Великотърновско, а след това в близост до гр. Павликени. Две години по-късно за задоволяване нуждите на конния спорт и хиподрумните изпитвания е поставено началото по развъждането на коне от Чистокръвна английска порода, първоначално в кз „Кабиюк“, след което и в „Клементина“, „Ст. Караджа“, Русе и др. (Добрев и Караиванов, 1989).

Към днешна дата в България се развъждат и отглеждат коне от автохтонната порода Каракачански коне, българските породи (познати още като отечествени породи) – Дунавски, Плевенски и Източнобългарски, наскоро официално признатата вече порода Български спортен кон и конете от български тежковозен кон (все още не е призната официално за порода) и редица интродуцирани породи коне (Чистокръвна английска, Чистокръвна арабска, Шагия Араб, Хафлингер, Тракенер, Холщайнер, Фризийска, различни рисисти и тежковозни породи и други).

II. Състояние на коневъдството в България

През годините броят на конете в България постоянно се е променял. Несъмнено политическите промени през годините са оказали своето въздействие върху конската популация. След промените, настъпили през 1989 г., секторът търпи огромни загуби. Постепенно конезаводите биват приватизирани от частни лица или дружества, а по-късно окончателно приключват своята дейност. Конезаводът в Божурище е преустроен на конна база, която често е домакин на международни състезания по конен спорт и национални изложения. Конезавод „Стефан Караджа“ в гр. Балчик не функционира като конезавод, но там се провеждат хиподрумните надбягвания. А пък конезавод „Клементина“ (в близост до гр. Плевен), с емблематичната „кръгла“ конюшня, която през 1969 г. е обявена за паметник на

културата от ЮНЕСКО, е не функциониращ и с унищожен сграден фонд. Към днешна дата в България единственият работещ конезавод е този в гр. Шумен – под наименованието „Държавно предприятие Кабиюк“, който според приетия през 2004 г. закон за животновъдството е предвиден да остане 100% държавна собственост, под ръководството на Министерство на земеделието и храните, както и да бъде защитен от приватизация и обявяване в несъстоятелност. Той е и най-старият у нас конезавод, създаден през 1894 г. от русенския валия Митхат Паша, с цел производство на коне за турската армия, където са се отглеждали около хиляда коне. По-късно, по време на Руско-турската освободителна война всички коне от конезавода са извозени от отстъпващата турска армия в Анадола и българската държава го заварва празен. През следващите години конезаводът бива многократно закриван, но все пак е запазен до наши дни. През този дълъг период на съществуване името и статутът му също са променяни – Държавен конезавод, склад за жребци и ремонтно конско депо "Кабиюк", Държавно земеделско стопанство "Васил Коларов" и други. Към конезавода има хиподром (макар и не на територията на самия конезавод), на който се осъществява тренировъчния процес. **Към днешна дата в конезавода се развъждат и отглеждат в чистопородно състояние коне от породите Чистокръвна английска, Чистокръвна арабска, Арабска тип Шагия, Плевенска, Хафлингер, тежковози и пони.** Към учебната база на Тракийския университет в гр. Ст. Загора и в Институт по животновъдни науки „Костинброд“ в гр. Костинброд се поддържат конски стада от породите Български спортен кон и други спортни породи и Тракенер (в ИЖН „Костинброд“). Всички останали коне се стопанисват от частни стопанства, фермери, земеделски производители и конни бази, макар някои от тях да се намират в сгради на бившите конезаводи и спортни бази.

През годините на прехода голяма част от конете в конезаводите са били разпродавани на частни стопани, които след това биват изнесени в чужбина, за спортни цели, или за месо. Няколко години по-късно, вече през времето на настъпилата у нас демокрация, в България започват да се внасят различни породи коне от Европа. По-голяма част от закупуваните коне се е извършвала от частни стопани. Държавата, в лицето на Министерство на земеделието и храните, извършва закупуване на жребци от различни породи за подобряване на развъдно-подобрителния процес. От Германия са закупени три мъжки кончета от спортната порода Холщайнер, който по-късно са използвани за жребци-производители. По-късно, през 2004 г. е закупен Чистокръвен арабски жребец от Франция, след това два жребца от породата Хафлингер. От Унгария са закупени два жребца от породата Нониус, които подпомагат съществено развъдния процес в Дунавската порода.

Както вече бе споменато по-горе започва засилен внос на коне от чужбина и родното развъждане остава на заден план. Предпочитаните породи коне, които се внасят са предимно тези, използвани за спорт – за прескачане на препятствия, надбягвания или надтегляне. За хората в спорта е икономически по-изгодно да внесат готов кон за участие в спортно мероприятие, отколкото да селектират свое производство и да го отглеждат до навършване на съответната възраст за изявата му. Освен това нашите породи коне не са достатъчно конкурентно способни на чуждестранните породи.

Според данните в таблица 1, най-многобройна е популацията на еднокопитните през 1938 г. През последните години в бройката са включени популациите на магарета, мулета и катъри. В миналото споменатите животни са се срещали във всеки един селскостопански двор, тъй като са били използвани основно в селското стопанство.

След 2014 г., броят на еднокопитните е представен предимно от коне и той е в пъти по-малко, не достигайки дори 50 000 бр., в сравнение с над 600 000 бр. през 1938 г.

При извършеното през 2010 и 2020 г. преброяване на земеделските стопанства е установено, че за десетгодишния период **популацията на еднокопитните животни**

критично е намаляла със 73.24%, предвид на това, че конете преобладават в популацията на еднокопитните, в която са включени още магарета, катъри и мулета (табл. 2).

Прави впечатление, че в области на чиито територии са се намирали някогашните конезаводи, броят на еднокопитните драстично е намалял (Плевен, Русе, Разград и Шумен). В област Силистра, където има отдавнашни традиции в отглеждането на коне, спадът е приблизително 100%, както в броят на еднокопитните, така и в броя на стопанствата. В област Шумен, на чиито територия се намира единственият функциониращ конезавод в България общия брой на еднокопитните е 682, което означава, че по-голям процент от тези животни е в активите на конезавод „Кабиюк“. Изключително нисък спад в броя на еднокопитните е отчетен за София област, което има своето логично обяснение. През 2020 г. Национален хиподром „Банкя“ окончателно „затвори врати“ и намиращите се по това време там коне трябваше спешно да намерят своя нов „дом“. Несъмнено и мероприятията покрай изграждането на ново депо за столичното метро, наложили преустройството на част от конна база „Хан Аспарух“ в гр. София за депото, принудиха голяма част от собствениците на коне да потърсят алтернатива за своите коне в конни бази, намиращи се в близост до столицата, или пък да открият нови бази. В същото време голяма част от хората, живеещи в гр. София търсят развлечение през почивните дни и избират да се разтоварят с конна езда или преходи в близост до столицата.

Единствената област, в която е наблюдавано повишение е Кюстендил – със 17.88% се е повишил броят на еднокопитните.

От проведеното преброяване през 2020 г. става ясно, че по-голяма част от еднокопитните са собственост на физически лица (24 982 бр.), отглеждани в стопанства, регистрирани на физически лица (9 209 бр.). В 177 стопанства на търговски дружества се отглеждат 4 347 бр. еднокопитни животни. Регистрираните стопанства на еднолични търговци са 32, в които се отглеждат 322 бр. еднокопитни. По-голям брой отглеждани еднокопитни има в сдружения – 482 бр.

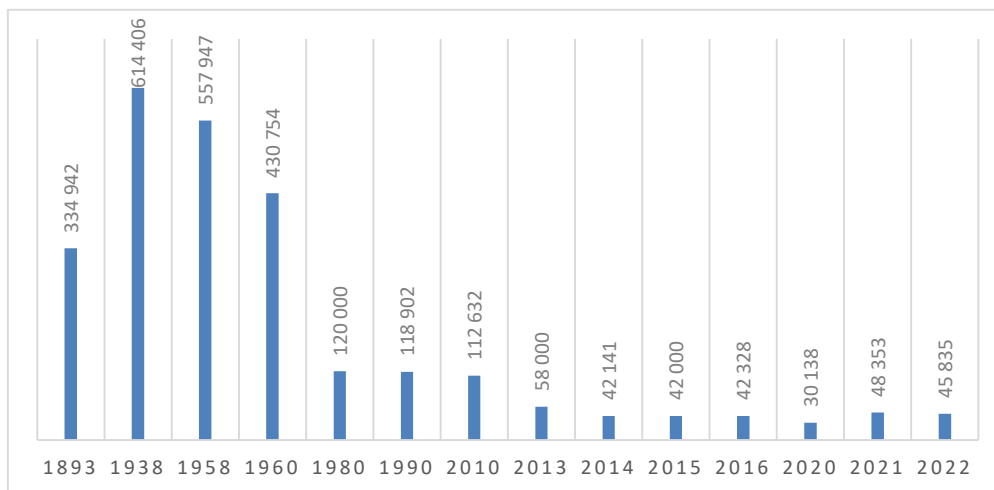
Като вероятна причина за намаляване на популацията на конете, можем да посочим клането им. Според официалната статистика на Министерство на земеделието и храните през 2022 г. са заклани 2.2 хиляди броя еднокопитни, но с уточнението, че броят на еднокопитните и биволите са включени в една категория. Това изразено в живо тегло е 871.9 тона и 401.3 тона кланично тегло (отново взети заедно с биволи). Но броят на конете, които са заклани нерегламентирано остава неизвестен, както и точния брой на конете, които се изнесени извън България, с цел клане. Преди членството на България в ЕС, много голяма част от конете са били изнесени извън страната ни за спортни цели или за месо.

Обяснение за твърде големият спад в броя на еднокопитните можем да потърсим и в недостатъчното финансиране на фермерите, отглеждащи коне. Предоставянето на субсидии за отглеждане на породисти коне не са предвидени в Европейското и национално законодателство. Въпреки това у нас са разработени и се прилагат различни мерки, подкрепящи сектор коневъдство. Чрез Държавен фонд „Земеделие“ фермерите, отговарящи на изискванията по мярка 10 „Агроекология и климат“ се подпомагат чрез предоставяне на финансова помощ на застрашените от изчезване местни породи коне, а именно – Каракачанска, Плевенска, Дунавска, Източнобългарска и Български тежковозен кон.

Държавен фонд „Земеделие“ отпуска държавна помощ за създаване и поддържане на родословна книга и за определяне продуктивността и генетичните качества на животните, като отпусканите средства са за подпомагане на селекционните дейности в животновъдния сектор, чрез предоставяне на субсидирани услуги от одобрени развъдни организации (развъдни организации по реда на чл. 29 от Закона за животновъдството и ИАСРЖ, в случаите, в които няма одобрена развъдна организация за определена порода). Друга схема за финансиране е „Помощ за участия в изложения“, чиято цел е насърчаване на регистрираните земеделски стопани за покриване на разходите, свързани с участие в изложения.

През настоящата година регистрираните земеделските стопани, притежаващи коне получиха държавна помощ заради обстановката в Украйна.

Таблица 1: Брой коне в България за периода 1893 – 2022 г. (по данни на FAOSTAT, МЗХ и БАБХ)

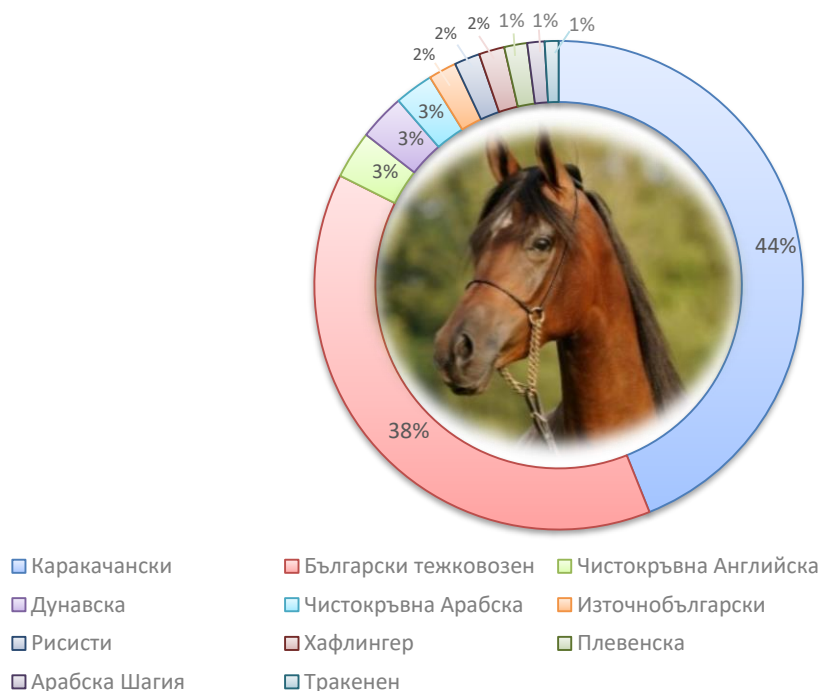

Таблица 2: Общ брой стопанства и еднокопитни по области в България през 2010 и 2020 г. (по данни на МЗХ)

област	Стопанства (брой)		Разлика за десет годишния период, изразен в %	Брой животни (брой)		Разлика за десет годишния период, изразен в %
	2010	2020		2010	2020	
Северозападен	15 521	1 438	-90.73%	18 269	4 383	-76.00%
Видин	2 546	237	-90.70%	2 800	407	-85.46%
Враца	3 087	350	-88.66%	3 778	1 598	-57.70%
Ловеч	2 246	236	-89.49%	3 180	1 295	-59.28%
Монтана	3 112	326	-89.52%	3 393	556	-83.61%
Плевен	4 530	289	-93.62%	5 118	527	-89.70%
Северен Централен	13 982	710	-94.92%	15 315	1 456	-90.49%
Велико Търново	2 366	140	-94.08%	2 727	441	-83.83%
Габрово	507	80	-84.22%	826	267	-67.67%
Разград	3 486	143	-95.90%	3 713	233	-93.72%
Русе	2 370	189	-92.03%	2 589	343	-86.75%
Силистра	5 253	158	-97.00%	5 460	172	-96.85%
Североизточен	13 146	1 100	-91.63%	14 653	1 945	-86.73%
Варна	3 413	204	-94.02%	3 710	419	-88.71%
Добрич	3 571	274	-92.33%	3 948	335	-91.51%
Търговище	2 584	279	-89.20%	2 781	509	-81.70%
Шумен	3 578	343	-90.41%	4 214	682	-83.82%
Югоизточен	10 715	744	-93.06%	12 990	3 733	-71.26%
Бургас	3 008	229	-92.39%	3 837	1 616	-57.89%
Сливен	2 445	118	-95.17%	3 042	1 077	-64.60%
Стара Загора	2 835	133	-95.31%	3 433	449	-86.92%
Ямбол	2 427	264	-89.12%	2 678	591	-77.93%
Югозападен	15 584	2 289	-85.31%	22 289	11 142	-50.01%
Благоевград	11 014	1 449	-86.84%	12 816	2 369	-81.52%
Кюстендил	1 015	164	-83.84%	1 862	2 195	+17.88%
Перник	578	79	-86.33%	818	282	-65.53%
София град	163	47	-71.17%	703	312	-55.62%

София област	2 814	550	-80.45%	6 090	5 984	-1.74%
Южен Централен	23 858	3 156	-86.78%	29 116	7 479	-74.31%
Кърджали	5 446	671	-87.68%	5 747	772	-86.57%
Пазарджик	3 195	537	-83.19%	4 237	1 530	-63.89%
Пловдив	5 890	345	-94.14%	8 101	2 113	-73.92%
Смолян	4 398	1 244	-71.71%	5 004	2 027	-59.49%
Хасково	4 929	359	-92.72%	6 027	1 037	-82.79%
общо	92 806	9 437	-89.83%	112 632	30 138	-73.24%

Според данните на FAO, по брой отглеждани коне в ЕС през 2019 г., България се нарежда до Дания. Държавите, които могат да се похвалят с по-голяма конска популация са Унгария, Австрия, Полша, Испания, Италия, Германия и скандинавските държави. С най-многочислена популация коне е Румъния (447 800 бр.). През 2023 г. броят на конете под селекционен контрол е около 13 000.

Графика 1: Разпределение на най-разпространените породи в България през 2022 г. (FAO)

През 2022 г. най-многобройна е била популацията на Каракачанските коне. Това е автохтонна порода коне (местна), която е разпространена в планинските райони на цялата територия на България. Тя е невзискателна за отглеждане и издръжлива на климатичните условия. Конете се използват най-често за пренос на товари в труднодостъпни местности. Веднага след Каракачанските коне, най-често се срещат български тежковозни коне. Тези коне се използват най-често за превоз на дървени трупи от гората. В някои области в България се организират мероприятия за изпитване на работоспособността им – надтегляне на товар (трупи). Останалите породи, включени в статистиката на FAO са породи, които се използват в хиподрумните (гладки надбягвания за конете от породите Чистокръвна Английска и Арабска породи и надпрепусквания с двуколки, за конете от рисистите породи) и спортните дисциплини (прескачане на препятствия, обездка, всестранна езда и издръжливост) (графика 1). Липсва информация за броя коне от породата Български спортен кон, както и породите ХанOVER, Холщайнер, Олденбург, Зангершайде и други, които се внасят в страната ни.

Идентификацията на еднокопитните се извършва съгласно Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/262 на Комисията от 17 февруари 2015 година¹. В България има пет органа за регистрация на чистопородни разплодни коне, които са получили одобрение на развъдна програма за съответната порода коне от МЗХ (табл. 3) и един орган, издаващ документ за идентификация на безпородни еднокопитни – Българска агенция по безопасност на храните.

Българската федерация по конен спорт организира дейността в областта на конния спорт, като развива дисциплините прескачане на препятствия (конкур ипик), обездка, всестранна езда и издръжливост. Федерацията по конен спорт обединява членуващите в нея клубове по конен спорт. През 2023 г., 68 клуба по конен спорт са били картотекирани, с което са получили правото да участват в състезателния календар през годината.

Таблица 3: Развъдни сдружения, които водят родословни книги за чистопородни разплодни животни (МЗХ)

Наименование на сдружението	Притежавашо одобрение за порода кон	Период на валидност на одобрението на развъдната програма
Асоциация за Развъждане на Местни-Автохтонни Породи в България	Каракачански кон	12.02.2020 – 10.08.2030 г.
Асоциация „Източнoбългарски кон”	Източнoбългарски кон	05.03.2020 – 08.04.2030
Асоциация на коневъдите в България	Каракачански кон	30.06.2020 – 05.05.2031
	Български тежковозен кон	05.05.2021 – 07.01.2032
	Чистокръвен английски кон	05.05.2021 – 07.01.2032
	Дунавски кон	17.06.2021 – 07.01.2032
	Хафлингер	19.01.2012 – 19.01.2022
	Български рисист кон	30.05.2012 – 30.05.2022
	Чистокръвен арабски кон	30.05.2012 – 30.05.2022
	Тракенер БГ	08.07.2015 – 08.07.2025
Арабска Шагия		
Асоциация български спортен кон	Български спортен кон	04.02.2021 – 28.04.2031
Асоциация за възстановяване и развитие на породите Плевенски кон и Гидран	Плевенски кон	10.08.2011 – 10.08.2021

От 1999 год. България е член на две международни организации – Световната организация за Арабски коне (WAHO) и на Международната организация за Шагия араби (ISG). През 2006 г. България става пълноправен член и на Международния комитет за племенни книги за породата Чистокръвна английска (International Stud Book Committee (съкр. ISBC)), а по-късно и в Световната развъдна федерация за спортни коне (WBFSH). За да членува в тези организации, страната ни има редица задължения и отговорности, на които трябва да отговаря и спазва. Едно от изискванията е конете да имат доказан произход чрез ДНК анализ, който се прави в акредитирана лаборатория в Германия. Към момента България изпраща в Германия за ДНК анализ, проби от почти всички породи коне, отглеждани в страната.

През последните години България усилено си сътрудничи с унгарските организации за развъждане на породите Гидран и Нониус, като бяха предоставени български жребци от породите Плевенски и Дунавски кон в помощ на развъдно-подобрителния процес на унгарците.

¹ Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/262 на Комисията от 17 февруари 2015 година за определяне на правила в съответствие с Директиви 90/427/ЕИО и 2009/156/ЕО на Съвета по отношение на методите за идентификация на еднокопитни животни (Регламент за паспорт на еднокопитните животни) (OJ L 59, 3.3.2015, p. 1 -53).

От няколко години Изпълнителната агенция по селекция и репродукция в животновъдството (ИАСРЖ) предприе конкретни стъпки за ефективно управление и дългосрочно опазване на генетичното разнообразие в животновъдството, в това число и коневъдството, чрез изпълнение на 10 годишна консервационна програма за ex situ управление на генетичните ресурси в България. Съгласно нея в Държавните станции за изкуствено осеменяване постъпват разплодници от комерсиални и автохтонни породи коне, от които се консервира генетичен материал. До края на 2021 г. в Националния генетичен резерв са съхранени 7 6320 дълбоко замразени дози със семенна течност от 10 породи коне (Чистокръвна английска и арабска, Арабска-Шагия, Плевенска, Гидран, Англо-арабска, Дунавска, рисиста, Източнобългарски и български тежковозен). В Националната Генбанка към 31.12.2021 г. са съхранени 1 200 дози дълбоко замразен семенен материал от 3 породи жребци.

През последните години в коневъдството широко се прилага изкуственото осеменяване на кобили. То може да се извърши с дълбоко замразен семенен материал или свежа семенна течност. Някои от частните стопани закупуват семенен материал и от чужбина, след което кобилите им биват заплодени изкуствено. А през 2019 г. беше извършен първият успешен ембриотрансфер при кобили. Тази технология се използва най-често при кобили с ценни спортни качества и е широко използвана в страните с развито коневъдство.

III. Заключение

➤ Смяната на приложението на коня от употребата му като работно животно, използвано в селското стопанство в миналото, до използването му за развлечение и хоби в настоящето, доведе до откриването на много конни бази, предлагащи туристическа езда за любители, също и за професионална подготовка на състезатели. Българските състезатели при участията си в провежданите състезания в България и чужбина в различните спортни дисциплини показват високи резултати;

➤ При развъждането на конете се използват съвременни техники, като изкуственото осеменяване вече все по-често се използва (с изключение на породите, при които е забранен методът). Някои от фермерите закупуват от чужбина замразен семенен материал, а други използват наличния замразен материал и съхранен в Държавните станции за изкуствено осеменяване;

➤ България е дългогодишен член на редица международни конски сдружения и организации, като по този начин има възможността да обменя опит с други страни. От страна на международните организации се извършва строг контрол върху дейността на съответната порода коне у нас. Страната ни работи в тясно сътрудничество с близките до нас държави;

➤ Въпреки непрестанния внос на коне, статистиката показва трайна тенденция за намаляване броя на конската популация, което се дължи на съвкупност от причини. Родното производство на коне остава на заден план, в сравнение с вноса на коне от чужбина, за което е необходимо да се потърси работещ подход за стимулиране на развъждането и отглеждането на коне у нас;

➤ Има необходимост от допълнителни проучвания относно вноса и износа на коне по порода, пол и възраст. Също така проследимост на броя на конете, които отиват в клиника (в България и извън) и отглежданият брой коне по породи.

Източници:

D. Goodwin, 2007. Horse behavior: evolution, domestication and feralisation in The welfare of horses;

Добрев Д. и Р. Караиванов, 1989. Развитие, състояние и перспективи на коневъдството в България;

<https://www.mzh.government.bg/bg/statistika-i-analizi/izsledvane-zhivotnovdstvo/danni/>

<https://www.iasrj.eu/>

http://www.horsesportbg.org/documents/rules/GRAFIK_KARTOTEKIRANE-2023.pdf

<https://www.fao.org/faostat/en/#data>

<https://www.dfz.bg/bg/home>

<https://kabiuk.net/>

Други научни становища и актуална информация от областта на здравето, хуманното отношение и благосъстоянието на животните, антимикробната резистентност, както и оценка на риска по цялата хранителна верига може да намерите на сайта на Центъра за оценка на риска по хранителната верига:

<http://corhv.government.bg/>

<http://corhv.government.bg/?cat=27>

<http://corhv.government.bg/?cat=71>

ИЗГОТВИЛ:

Зооинж. д-р Надежда Луканова, онс

Дирекция „Оценка на риска по хранителната верига“, ЦОРХВ

10.10.2023 г.